

údaj svědka, že se dal k prodeji pohnouti i proto, že měl dobré zprávy o stěžovateli z jiné strany, měla býti při správném výkladu zákona v rozsudku obsažena v těchto směrech potřebná zjištění; vždyť je tu jednak možnost, že se W. j e d i n ě na základě onoho lstivého předstírání stěžovatelova, aneb na jeho základě avšak i v s p o j i t o s t i se zprávou Dra. R-a odhodlal, uzavříti s obžalovaným obchod na úvěr — v kterémžto případě by tu pak byla dána podle předeslaných úvah příčinná spojitost mezi šálivým jednáním stěžovatelovým a omylem svědka; není však z druhé strany ani vyloučena jiná možnost, že totiž W. na ono lstivé předstírání vůbec nekladl váhy a, že předpokladem a pohnutkou jeho rozhodnutí se byla j e d i n ě a v ý l o u č n ě ona příznivá zpráva Dra. R-a, jehož před tím ještě neznal, a o jejíž spolehlivosti proto ještě nepochyboval — což vše by bylo způsobilé zase v y l o u č i t i příčinnou souvislost, pro skutkovou povahu podvodu vyhledávanou. Ježto soud ani v tom ani v onom směru neučinil přesných a zřetelných zjištění, ba výpověď svědka W-e vůbec nehodnotil, ačkoli se tak mělo podle obsahu jeho údajů o pohnutkách k prodeji vína státi, bylo odůvodněné zmateční stížnosti obžalovaného již pro tuto podstatnou vadu rozsudku vyhověti a za podmínek §u 5 novely k trestnímu řádu, aniž by bylo třeba s dalšími výtkami stížnosti se zabývat, již v zasedání neveřejném rozsudek zrušiti jako zmatečný a uznati, jak se stalo. Při tom se připomíná nalézacímu soudu, že i zákonný znak poškozovacího úmyslu vyžaduje bedlivějších úvah a přesnějšího skutkového opodstatnění než se mu dostalo ve zrušeném rozsudku patrně následkem toho, že soud uvažoval jednotně o »úmyslu podvodném«, aniž si uvědomil, že se úmysl ten skládá z úmyslu klamacího, a zároveň směřujícího k tomu, aby klamem, přesněji jednáním následkem klamu předsevzatým vzešla oklamané nebo jiné osobě škoda na jejich právech.

Čís. 2733.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

I když byl soukromý účastník se svými soukromoprávními nároky podle § 366 tr. ř. poukázán na pořad práva, lze uložit obžalovanému ve smyslu § 4 zákona, by podle svých sil nahradil škodu číselně určitou; tento výrok však není exekucním titulem ani konečným rozhodnutím o výši oné náhrady.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1927, Zm II 59/27.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 24. června 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti těla ve smyslu §§ 335, 337 tr. zák., a zamítl jeho odvolání co do výroku, jímž mu bylo uloženo ve smyslu §u 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., by podle svých sil

nahradil škodu trestným činem způsobenou a to Arnoldu A-ovi 300 Kč. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Stížnost napadá výrok soudu, jímž bylo stěžovateli uloženo, by nahradil poškozenému 300 Kč, vytýkajíc výroku tomu nejasnost, poněvadž z rozsudku nelze seznati, které části soukromým účastníkem likvidované škody se onen peníz týká a se kterou částí byl soukromý účastník poukázán na pořad práva soukromého, a poukazuje dále k tomu, že trestní řízení vůbec neposkytlo dostatečného podkladu pro přisouzení číselně přesně vymezené náhrady soukromému účastníku. Oproti těmto vývodům sluší zdůrazniti toto: Výrok ten jest podstatnou součástí onoho výroku rozsudkového, jímž byl obžalovanému povolen podmíněný odklad trestu a jímž mu bylo zároveň uloženo, by ve dvouleté zkušební době nahradil soukromému účastníku činem způsobenou škodu podle svých sil a to penízem 300 Kč. Výrok ten nemá nic společného s výrokem o soukromoprávních nárocích a sluší tedy ve shora řečených výtkách opravného spisu vlastně spatřovati odvolání z výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu. Tu pak je stížnost na omylu, pokud vytýká výroku tomu nejasnost, ježto prý nelze seznati, se kterou částí soukromých nároků byl poškozený poukázán na pořad práva civilního, — vždyť v řízení připojeném (XXI. hlava trestního řádu) nebylo o soukromoprávních nárocích vůbec rozhodnuto, nýbrž byl poškozený s nimi podle Šu 366 tr. ř. poukázán na pořad práva, takže bude na něm, by teprve v řízení sporném své nároky proti obžalovanému uplatňoval a jejich výši prokázal. Naproti tomu stal se onen výrok týkající se náhrady škody penízem 300 Kč podle předpisu Šu 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., sledujícího cíle výchovné, by totiž odsouzený též projevením upřímné snahy, napravití podle svých sil spáchané bezprávi, prokázal, že jest skutečně hoden dobrodiní zákonem mu poskytnutého. Výrok ten neposkytuje však soukromému účastníku exekučního titulu k vymáhání soudem určeného peníze a nezahrnuje v sobě ani konečného rozhodnutí o výši náhrady škody, jež má býti soukromému účastníku obžalovaným poskytnuta; nesejde proto též na tom, že jednak soukromý účastník byl podle Šu 366 tr. ř. poukázán na pořad práva a přes to byla obžalovanému podle Šu 4 zák. o podm. ods. uložena náhrada 300 Kč; vždyť okolnost, že přesné zjištění číselné výše škody vůbec a podílu na obžalovaného připadajícího obzvlášť má se státi sporem, nebrání soudu trestnímu, by v rámci Šu 4 zákona podle volného uvažování neurčil peníz, jímž má obžalovaný přispěti k odčinění křivdy jeho vinou poškozenému vzniklé, poněvadž při zásadním rozdílu podstat oněch dvou výroků nezáleží na tom, zdali peníz podle Šu 4 zákona určený, se přesně kryje s výší škody, jak v řízení sporném jest nebo bude zjištěna, můžeť tu dokonce trestním soudem při rozhodování podle Šu 8/2 zákona o podm. ods. případně i číselná výše onoho peníze býti pozměněna, jak nutno souditi z čís. 3 Šu 6 zákona, podle něhož jest soudu naříditi výkon trestu pouze tehdy, když odsouzený b e z d ů v o d u odpírá nahraditi škodu nebo dáti zadostučinění.